

kristna tankar här omsatts på hednisk grund, men å andra sidan vet man ju, såsom Rydberg anmärker¹, att äfven Vedatidens Arier tänkte sig de saligas hemvist såsom en solregion. Hela denna eskatologiska föreställningssfer låg för öfrigt så nära till hands, att något antagande af lån ej torde vara af nöden. Säkert är, att äfven i den kristna literaturen på germanisk grund det himmelska ljuset betonas mer än annorstädes. Detta är särskildt fallet i den angelsaksiska diktningen². I Nordens hedniska sånger veta vi, att det talas om Gimles sal, som glänser så härligt, att den säges vara fagrare än solen³. Mythen förtäljer äfven, att alfsolen - skulle föda en dotter, hvilken i den förnyade verlden skulle komma att rida sin moders vägar⁴. I skrifter från senare tid talas åtskilliga gånger om det andra ljuset såsom benämning på de saliges hemvist. Huruvida detta uttryck återger ett kristet-latinskt, som motsvarar det, eller kan anses vara af germanisk upprinnelse, fastän användt i kristna skrifter, vågar jag ej afgöra. Det förra är väl dock troligast⁵. I den sena Eddasången *Atlamál* (strof 87) kallas att dö »fara hän till det andra ljuset»⁶. Inom lagspråket (*Njála* s. 317, så ock *Grágás* s. 82) förekommer uttrycket »i detta ljuset och i det andra»⁷. Här har man en öfverensstämmelse

¹ *Undersökningar i germanisk mytologi* II s. 162.

² Se *Lüning* s. 11.

³ *Sal sér hon standa, sólu fegra*, *Völuspá* str. 70.

⁴ *Vafþrúðnismál* 47: *eina dóttur berr álfröðull; sú skal ríða móður brautir mæ.* Skildringen i *Völuspá* står ingalunda i motsats till detta ställe, såsom E. H. Meyer (*Völuspá* s. 233) förmenar; tvärtom förutsätter den nya jorden med de osådda åkrarne den lifvande och värmande solen. Meyers åsigt är ett offer åt hans alltjämt märkbara sträfvan att finna kristet inflytande i Germanernas myther.

⁵ Jfr *Geisli* str. 3, der Kristus kallas den andra, icke obetydliga solen (*annarr ómjór røðull*), och *Sólarljóð* str. 78.

⁶ *Fara í ljós annat.*

⁷ *I þvísa ljósi ok í øðru.*